

Carnavalvierders en Carnavalsvluchtelingen

Ik ben van nature geen carnavalist, ik kom uit Den Haag. Mijn eerste ervaring met carnaval was in 1971 in Den Haag. Het was een doodsaaie avond en ik vond er écht helemaal niets aan.

In het begin van de jaren 80 had ik een vriend in Basel en hij nodigde me uit voor de Basler Fasnacht. Ik was skeptisch (maar verliefd) en reisde naar Basel voor de "Morgenstraich", de Cortège en de Guggenmusik. Ik vond het fantastisch! Vooral omdat ik als toeschouwer een passieve rol had en niet verkleed hoefde te zijn. Mijn vriend heb ik overigens in die week nauwelijks gezien omdat die *drey scheenschte Dääg* (drie mooiste dagen) bij hem 5 dagen duurden en we elkaar alleen nog maar bij mijn vertrek op het station gezien hebben. Tja, en dat was ook min of meer het einde van de liefde, maar niet voor de Basler Fasnacht.

In 1985 verhuisde ik van Rotterdam naar Waldshut (Baden Württemberg), direct aan de Zwitserse grens. Daar maakte ik kennis met de Schwäbisch-alemannische Fasnet. Ook daar gaat het begin van de carnaval (fasnet) met veel kabaal van start. Ik was daar eigenlijk niet goed op voorbereid en vond die mannen met hun "Larven" (maskers) en hun streken een beetje eng. Ik heb dit daar maar één keer meegemaakt want na anderhalf jaar verhuisde ik naar het Rijnland.

De eerste twee jaar had ik geen contact met de carnaval. Maar bij een nieuwe werkgever moest ik ervaren, dat de belangrijkste dag van het jaar "Wieverfastelovend" was. Ik leerde de beginselen van het Keulse liedgoed (fonetisch opgeschreven door mijn collegaatje) en ook dat de stropdassen van de heren eraan moesten geloven. Dat ik de enige was die niet op de hoogte van de tradities was, bleek toen onze chef zijn Italiaanse collega op bezoek had. Die arme Italiaan had de tranen in zijn ogen staan, toen mijn collega zijn (dure) zijden stropdas afknipte.

Nadat ik mijn huidige man leerde kennen, werd ik pas goed in de Rheinische Karneval ingevoerd. Niet dat hij nu de grootste carnavalist is, maar door zijn functie als lid van de gemeenteraad, was hij regelmatig bij het grootste Bornheimer carnavalsevenement namelijk de "Tollitätentreff". De eerste keer dat ik meeding, heb ik gevraagd of ik me moest verkleed. Het antwoord was een eenduidig "nee". En je raadt het al: iedereen was verkleed behalve ik en enkele afgevaardigden van de stad. Dat is me geen tweede keer gebeurd.

Ik was intussen meerdere keren bij de Tolitätentreff (verkleed). Ik was één keer bij de lachende Kölnarena en één keer bij de Rosenmontagszug in Keulen en meerdere keren in Bonn en Bornheim. Verder bestaat mijn carnavalistische ervaring uit Kölsche Lieder zingen met mijn schoonmoeder voor de televisie.

Zoals ik al zei: ik ben van nature geen carnavalist. Als het kan, ben ik weg met carnaval. Wandelen in het Zwarte Woud of lekker uitwaaien aan de kust. Maar als ik hier blijf, dan vier ik carnaval met hart en ziel.